

да те погледне. За какво ли се дигнахъ и азъ на стари години въ тая тежка прокуда? И за менъ да се кахърите . . .

Венета. Христо все се сърди, че си отишла у Евлогий Георгиеви . . .

Баба Ботевица. Ами нали за ваше добро, чедо? Нали, за да мога отъ време на време да принасямъ нѣщо за Бояна и за Кирила, да не мислите и за мене . . . Менъ лесно ли ми е да седя на чужда трапеза? Тѣй ми било писано . . . Какъ върви печатницата? Абонаменти пристигатъ ли? Полицитѣ отлсжиха ли? (Венета мълчи и шета насамъ-натамъ). Какво мисли да прави този човѣкъ? Поне да си бѣше задържалъ мѣстото въ училището. Ами и отъ него се отказа . . . Пакъ се е скаралъ съ нѣкого. Не се отучи отъ тоя навикъ — да не премълчи, да не превие глава . . .

Венета. Той не подгъва кракъ отъ сутринъ до вечеръ, мамо . . . Тича, урежда и своитѣ и народнитѣ работи . . . Надява се за по-добри дни . . . Нѣма да бжде все тѣй. Имаме да даваме, имаме и да вземаме. А колкото за това, че не премълчавалъ, това е гордостъта му . . . Това е славата му. . . Кога Христо Ботевъ е закривалъ очи предъ истината?

(Навнъ бързо се чука, после влизатъ тритѣ моми отъ втора картина, издокарани по най-последната мода, огромни турнюри, маншони и пр.).

Първата. Най-сетне те намѣрихме, Венетке!

Втората. Дойдохме да те видимъ въ новото гнѣздо . . .

Третата. Отъ какъ се ожени, човѣкъ не може никжде да те види . . . (Оглеждатъ се очудени, споглеждатъ се, дигатъ рамене, цѣлуватъ ржка на баба Ботевица).

Венета. Ние не сме за гости, Павлинке . . . Нали виждашъ каква ни е наредбата . . .

Първата. Ахъ! На какво се очернихъ!

Венета. Тукъ всичко е черно . . . Нали оттатъкъ печатаме вестника, момчетата шетатъ навсѣкжде, пипатъ машинитѣ, оставятъ отпечатъкъ по всичко . . .

Втората. Има голѣми новини. Д-ръ Дончевъ се ожени за дъщерята на префекта. Донесе му двесте хиляди франка зестра . . .

Третата. Каква сватба направиха! По трапезата имаше само цвѣтя за петъ хиляди франка . . . А булката бѣше цѣла облѣчена въ брюкселска дантела . . .

Първата. Мосю Дончевъ отиде да живѣе въ палата на префекта, ама нѣкои разправятъ, че не билъ много веселъ. Булката била богата, но съвсемъ не била „шармантъ“. А пъкъ той още не се примирилъ, че тази, дето обичалъ, предпочела предъ него друго. О! Я вижъ, какви сж ти станали ржцетѣ?

Втората. Шеръ Венета, какъ се чувствуващъ въ но-